

aktivt kæmpede for at forhindre de to ting. Lidt i modsætning til Venstre, hvor indsatsen efter min bedømmelse hele vejen igennem har været noget halvhjertet, har den faktisk fra Det Konservative Folkepartis side været mere helhjertet, og derfor vil jeg godt spørge, om Det Konservative Folkeparti vil være med til på det møde, vi skal have i Folketingets Europaudvalg umiddelbart før Nicetopmødet, at stille krav om en opstramning af regeringens mandat, i hvert fald på de to punkter, som jeg ved, at specielt fru Lene Espersen har lagt overordentlig megen vægt på.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til hr. Frank Dahlgaard: Det er jo i og for sig ganske underholdende, at personer, der hyl-der sig som de store forsvarere af nationalstaten, kommer herop og spørger om, hvordan selvstændige stater kan træffe fælles beslutninger, uden at de mister suveræniteten.

Danmark og de andre lande i verden lever ikke i selvstændige osteklokker, hvor vi bare hygger os med os selv på Frilandsmuseet. Vi oplever en globalisering, et grænseoverskridende samarbejde mellem nationerne, ikke kun i Europa, men også i resten af verden, og i en sådan verden, hvor man samarbejder og samtaler med hinanden, er der sådan set to modeller: Enten er der intet samarbejde, der er formaliseret og fælles, og så er det de store lande, der bestemmer det hele – det er stormagterne, der sætter dagsordenen, og så kan vi andre bare følge efter – eller også vælger man det, som man har gjort i Europa med EU. Man laver et samarbejde, hvor de små lande har indflydelse, også mere indflydelse end deres befolkningstal egentlig giver mulighed for. Så får vi noget at skulle have sagt, og så får vi nedbrudt de gamle magtstrukturer. Se, det er virkelig noget, der gavner de små nationalstater utrolig meget.

Man kan så argumentere med, at de gamle stormagter, Storbritannien, Tyskland og Frankrig, har afgivet nogen suveræniteten, men én ting er helt sikkert: Danmark som nation har fået mere selvstændighed, mere suveræniteten, er kommet med i det europæiske samarbejde, ellers blev beslutningerne bare trukket ned over hovedet på os.

Om Venstre og De Konservative vil jeg sige, at jeg er meget, meget glad og tilfreds med, at på rigtig mange områder er der et stort, fælles fodslag mellem Venstre og Det Konservative Folkeparti. Med hensyn til den fremtidige EU-politik

arbejder Venstre meget med kompetencekataloget, mens vi arbejder mere med slutmålsdiskussionen. Det er måske to lidt forskellige måder at tackle problemet på, men jeg er helt sikker på, at vi også på det område nok skal finde et fælles fodslag, og det mener jeg er godt for det borgerlige Danmark.

Til hr. Keld Albrechtsen vil jeg bare sige: Jamen vi fastholder altså den linje, vi hele tiden har gjort i Europaudvalget. Nu er det jo fortroligt, hvad der bliver sagt på de møder, men jeg glæder mig da til, at hr. Keld Albrechtsen vil lytte til de synspunkter, der kommer fra Det Konservative Folkeparti, når vi mødes den 6. december.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg var lige ved at tro, at der ikke var flere korte bemærkninger, så derfor tog jeg ordet.

Jeg vil gerne sige, at jeg har sjældent hørt en så perspektivrig og så flot tale som den, fru Lene Espersen holdt her på vegne af Det Konservative Folkeparti. Der var en udstrakt hånd, der var tale om brobygning, og der var perspektiv for et fremtidigt Europa, men så ser vi de gamle modstandere komme op og fortsætte med fnidderet.

Jeg vil gerne spørge, om ikke fru Lene Espersen synes, det er påfaldende, at når nogle af jasi-gerne går ud på den bro, man gerne vil have bygget over kløften i den danske befolkning, er der nogle, der ikke vil bevæge sig fra deres hidtidige standpunkter.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det var da godt, fru Elisabeth Arnold ikke troede, der var flere korte bemærkninger, så vi fik glæden af at høre også fru Elisabeth Arnolds bidrag til debatten. Det synes jeg da var meget godt.

I øvrigt synes jeg, det var en interessant melding, set i lyset af at Det Radikale Venstre havde markeret sig på det stik modsatte synspunkt af det, jeg forstod på fru Lene Espersens første indlæg efter nej, og det er derfor, jeg har valgt at tage ordet.

I det første indlæg, jeg hørte fra fru Lene Espersen, syntes jeg, fru Lene Espersen forsøgte at gøre sig til talsmand for en mere kritisk holdning til overdragelse af mere kompetence til EU, og det syntes jeg da var rart at høre, og det ville jeg meget gerne komplimentere for. Men så blev jeg forvirret, da jeg hørte svaret til hr. Frank